

Výtah

Když ten den usnul Leo ve výtahu, netušil, že se taková rutina stane jeho nejstrašnější mûrou. Ačkoliv bylo výročí nějakého obzvláště vypečeného zdvižového neštěstí, s chladnou myslí si šel zdřímnout jako každé ráno do nejdelsího a nejteplejšího výtahu, který znal. Nedbal souseďina mysticismu, který ho varoval na cestě z domu, nedbal neblahých znamení, která mu nastavil do cesty ironicky se šklebící osud. Nastoupil a během chvíle snil o báječné krabičce cigaret, kterou si dnes koupí.

Sotva se však dostal ve svých snech k okamžiku vzplanutí malého sirkového ohně, výtah se strašlivě otrásl a nechal ho naprosto nemilosrdně spadnout. Narazil si bradu a z nosu mu okamžitě začala téci krev. Není bohužel možné převyprávět všechny nadávky, které se ocitly v ten okamžik na světě, ale stejně nemožný je i popis toho, co se událo poté. Ocitl se mezi strašlivým množstvím prapodivných efektû, které mu silně připomněly celoživotní dílo jeho otce, jenž se živil jako velice špatný trikový tvûrce u ještě horších filmû. V tu chvíli si také uvědomil, že je mu strašně špatně od žaludku a cigarety si dnes asi nekoupí. Zaklel a efekty zmizely.

Zmizel ale také výtah i vyhlídky na nějaký spánek. Stál v místnosti, která silně připomínala laboratoře nějaké úžasné společnosti, a vstříc mu šel někdo, kdo vypadal jako Hyperúspěšný. Začal ho nesnášet.

„Vítejte!“ Usmál se ten, co mu vyšel vstříc.

„Grrr,“ bylo vše, co v té chvíli ze sebe dostal.

„Nemusíte se obávat. Nic zvláštního se vlastně nestalo. Věřte, že vám hned bude jako v pohádce.“

Podivný člověk ho uchopil za ruku a vedl ho dále dovnitř místnosti. Zkusil se mu vytrhnout nebo naznačit, že je mu odporný, ale Podivný byl mimořádně tupý. Nezbyvalo, než naznačit věci názorněji a pomoci si k něčemu, co by připomínalo vodu a vatu. S krví na košili si připadal už divně. Zastavil se a zamračil se tak, jak to uměl jen on. Většinou to fungovalo asi na půlku čtvrtě, kde bydlel. Reakce Podivného byla ale úplně opačná.

„Ale samozřejmě, že budete ošetřeni! Vlastně bych vám měl podat nějaké vysvětlení, které by bylo bližší vašemu typu mozku, že? Ale znovu vám opakuji, že se nemáte čeho obávat. Vlastně jsem tu pro to, abych vám splnil všechna přání.“

Vyžádal si ošetření, nechal se převléci a pak tomu Podivnému rozbil hubu.

„Máte ještě nějaké přání?“ Zeptalo se to, co z jeho průvodce zbylo.

Měl. Chtěl cigaretu a to dokonce okamžitě. Nenáviděl laciné efekty ve výtazích, lidi s rozmláceným obličejem a celou tuhle laboratoř. Ale nejspíš to nebyla laboratoř a ten Podivný nebyl člověk. Věřil by, že se mu to zdá, ale nos ho bolel natolik, že nebylo možné při tom spát. A také chtěl vědět, co se vlastně stalo. A tu ten Podivný ožil, jako zázrakem se jeho obličej uzdravil a Lea napadlo, jestli by mu neměl rozbít hubu ještě jednou.

„Stalo se to, že jste byl vybrán jako test pro naše historiky. Přenesli jsme vás z výtahu, abychom zjistili, jak vnímáte svou jistou budoucnost. Budu chvíli neskromný, když vám naznačím, že vás čeká mimořádně skvělý čas strávený u nás v naší době, ale vy mi jistě odpustíte.“

Zavrtěl hlavou. Neměl chuť někomu odpouštět, že mu kazí ráno. Mimoto se ten den neholil, a tak ho napadlo, že se nenechá do ničeho nutit. Zeptal se, jestli má mít nějaká přání, když je v pohádce. Podivný se rozsvítil. Možná vypadal jako žárovka, ale možná to byl jen optický klam.

„Přejte si cokoliv. Ale jestli dovolíte, nejdříve vás trochu seznámím s vaším programem.“

Vytáhl si z kapsy něco jako zápisník budoucnosti a s přehnaně pečlivou výslovností z něj začal číst:

„Nejdříve regenerace po přesunu. Poté prohlídka nákupních center, zábavných podnikû, úřadû pro pracující a také nějakých odborných ústavû. Přesnými časovými údaji vás nebudu zatěžovat, protože by vás rozhodně jen otrávil.“

Namítl, že je otrávený už teď, ale jeho poznámka vyšla do prázdna. Uvědomil si, že je v tomto světě sám a rozhodně nemůže čekat pomoc ani od přátel ani od potulných zvířat. Znovu jadrně zaklel a snažil se ze sebe vymáčkout rychlejší a přesnější reakce. Všechno ale bylo marné. Byl v zcela moci Podivného a s depresí sobě vlastní si uvědomil, že rozbití huby u něj nepomáhá. „Jistě se cítíte mírně dezorientovaný,“ smál se neuvěřitelně optimisticky Podivný, když ho táhl po té budově, ve které byla laboratoř. „Ale to hned přejde. Všimněte si, prosím mnohých kladů, které na lidstvo čekají.“

Na chvíli rezignoval a nechal se nacpat do nějakého výtahu. Ignoroval Podivného snahy o zajímavý výklad mechanicky na všechno kýval.

„Jistě si říkáte, jak je možné, že všichni vypadáme tak zdravě, že? Hned uvidíte, co nás nechává klidnými v otázce naší úžasné tělesné schránky.“

Chtěl namítnout, že ho to opravdu nezajímá, ale to, co následovalo, mu sebralo dech na odpor v dalších pěti minutách. Zapištěl malý reproduktor a ozval se podivně studený ženský hlas:

„Dobrý den. Nastoupili jste do výtahu číslo 648621 a já si dovolím vás uvítat. Mou povinností je vás dokonale a ladně přepravit do požadovaného patra a užít všech mých nadstandardních služeb k tomu, aby byla vaše spokojenost oprávněná. Proto se obracím k cestujícímu z minulosti. Celá cesta do požadovaného patra vám bohužel nebude stačit ani na výčet všech nemocí, které byly zjištěny jako potenciální ve vaší tělesné schránce. Než tedy vystoupíte, doporučím vám několik delších jízd ve výtazích naší společnosti. Nyní následuje upozornění. Odstraníme vám zatím, co pojedete v tomto výtahu, váš problém s ranní zácpou. Pootočte se, prosím, ve směru třetí družice a sečkejte v mírném podřepu.“

„Perfektní, vidíte?“ Svítil Podivný a dost divně se smál. „Všechny výtahy jsou takové, ale některé společnosti mají raději vzdělávací nebo odpočinkové. Chtěl jsem vám udělat radost, tak jsem zvolil tento.“

„Grrr,“ bylo opět to jediné, co ze sebe dostal. Vlepil Podivnému pár facek a zeptal se, co je trestné.

„U nás není negativní potřeba něco dělat nebo ničit. Jsme od narození zdraví a veselí. Věřte, že není snadné takové lidi zlomit!“ Vypnul svou propracovanou hruď a opět se zeptal na nějaké Leovo přání.

Leo chtěl kouřit.

„Ale to není možné!“ Rozesmál se Podivný. „Něco tak směšného by muž vašeho kalibru přeci nechtěl...“

„...Mimo to je mou povinností vás upozornit, že vám zbývá šest celých osm desetin roku k pozitivnímu zjištění rakoviny plic. Pěkný den, vám přeje výtah 648621. Děkujeme, že jste užili našich služeb.“

Dveře se otevřely na rozhodně pozitivně postaveném náměstí a Leo chtěl strašlivě kouřit. V dohledu však nebylo nic, co by připomínalo trafikou, a tak upadl do jemně vlezlé deprese.

„Grrr,“ vyjádřil svou zesílenou chuť na malou trošku nezdravé drogy a chytil Podivného za klopy pláště.

„Grrrrr.“

Podivný mírně zvažněl, jako by chápal jeho stav a tiše dodal:

„Je mi líto, že trpíte, ale jistě dovolíte, abych vám pomohl.“

„Grrrrr.“

Podal mu trubičky, které tvarem připomínaly cigarety a prapodivným přístrojem je přinutil doutnat. Kouř, který Leo viděl, však neměl žádnou vůni ani chuť, a tak si tu věc bral s velkým odporem. Pomyslel si všechno nehezké o budoucích cigaretách a mírně potáhl. Necítil ani chuť ani účinek.

„Grrrrrr,“ zahodil, co dostal a silně se dožadoval své potřeby návratu.

„Prosím posečkejte,“ zatvářil se Podivný poprvé nešťastně a to mu dodalo alespoň chabou satisfakci. „Nikdo z nás vědců netušil, že přeneseme kuřáka, a tak jsme nepočítali s tak speciální potřebou. Toto je ale náhražka, kterou používáme v muzeu při demonstraci, tak mě napadlo...“

Leo se rozhodl na opět chvíli rezignovat a nechat tuto životní formu nějaký čas volně dýchat. Mávl rukou a nechal se vést dále.

„Když jste tedy úspěšně zvládl regeneraci po přesunu, navštívíme nákupní středisko. Ovšem,“ zvedl výstražně prst, „pojedeme výtahy stejné společnosti.“

Pak se mírně pousmál a dodal:

„Vy lišáku, tu rakovinu neutajíte...“

Leovi začalo být opět mírně zle od žaludku. Díval se na čirý průsvitný vzduch a silně zatoužil alespoň po jedné molekule smogu nebo po lidském doteku dotěrných bezdomovců, ale to už ho Podivný táhl davem skvělých lidí k nesmírně barevné stavbě. Nesměle se zeptal, jestli by si nemohl nakoupit nějaké cigarety tam, ale odpověď byla přesně taková, jakou čekal:

„Seženete tu všechno, ale tento výrobek se už na trhu nevyskytuje. Jistě chápete, že byl vysoce ztrátový.“

Zeptal se tedy znovu, jestli by se nedal sehnat malý doušek irské whiskey jakékoli značky. Podivný ale opět zavrtěl hlavou.

„Obávám se, že vás naše whiskey neuspokojí. Zlepšili jsme technologii a zcela odbourali jakýkoli alkohol ze všech nápojů tohoto druhu. Pokud se nemýlím, stalo se to už před sto lety. Kdo by také z nás chtěl mít zamlžený mozek, že?“

Namítl, že on by to pro tuto chvíli uvítal. To už ale vcházeli do mimořádně uklizeného domu, který byl plný všelice roztodivných věcí. Snažil se trochu se uzavřít sám a obrnit se proti všem podnětům, které k němu přicházely. Nevnímal rychlou a velice věcnou konverzaci nesmírně odborných obchodních asistentů, kterým se v jeho době říkalo prodavač, nesnažil se přemýšlet o zboží, které mu bylo jen tak nabízeno.

„Kupte si, co chcete,“ smál se Podivný. „Nechceme vás připravit o tu radost, kterou jistě jako syn své doby při nákupech pocítujete.“

„Grrr.“ Protestoval, aby naznačil, že se opět Podivný netrefil, ale ten tomu nevěnoval žádnou pozornost.

Leo se začal cítit velice špatně. Adrenalin agresivity v jeho žilách nebezpečně stoupal.

„Dobrý den. Upozornil bych, že by se návštěvník z minulosti měl uklidnit. K tomuto účelu doporučuji návštěvu nějakého speciálního ústavu, který má dobré výsledky. Děkujeme, že používáte naše eskalátory.“

„Kouzelné, vidíte,“ smál se Podivný a tlačil ho opět do nějakého výtahu.

Zapřel se a odmítl nastoupit. Vyslovil přání vrátit se do své doby. Odpověď, kterou dostal, mu sebrala všechnu chuť dále existovat jako člověk.

„Ale to přeci nepůjde tak rychle. Vědci našli způsob, jak se můžete se svými lidmi spojit, ale návrat je zatím ve vývoji. Musíte počkat asi tak šest let.“

Úsměv, který všude viděl ho přinutil řvát.

„Upozorňujeme důrazně, že by se měl návštěvník z minulosti uklidnit a ovládat své primitivní...“

Rozbil za všeobecného pozitivna Podivnému hubu a vyběhl zpět na náměstí. Lidé ho míjeli, eskalátory i výtahy hovořily o možnosti použití uklidňujícího plynu, který nabízí jejich společnost jako nadstandardní službu. Neviděl nic než šedou mlhu zoufalství, a tak ani nepostřehl, jak ho pouliční světlo zadrželo a uspalo.

Byl sám v podivné místnosti, která připomínala výtah, a pozoroval odborníky, kteří systematicky vyvíjeli sérum na jeho uzdravení a přáli mu dobrého dne. Seděl stále ve stejném rohu, vzpomínal na krabičku obyčejných cigaret. Díval se do konce života na pozitivní obrazovku a naučil se děkovat vědcům za úžasný vynález přenosu časem. Málem umřel, ale byl včas zmražen do té doby, než se zase začnou vyrábět ztrátové výrobky nebo než se bude moci vrátit.

23. 11. 1999